

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118209614
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118209614.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej, v právnej veci žalobcu: Obec Skalka nad Váhom, so sídlom Skala 103, Skalka nad Váhom, IČO: 00 311 961, právne zastúpeného: JUDr. Martin Bartko, advokát so sídlom Piaristická 6667, Trenčín, IČO: 42 021 626 a JUDr. Silvia Bartková, advokátka so sídlom Piaristická 6667, Trenčín, IČO: 42 284 643 proti žalovaným: 1/ F.. K. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom N. J. I. XXX, N. J. I., 2/ K.. D. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom N. J. I. XXX, N. J. I., obaja právne zastúpení: JUDr. Andrej Opet, advokát, so sídlom Hroznová 2318, Trenčín, IČO: 42 143 454, v spore o zaplatenie 1.525,52 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 15Csp/152/2018-156 zo dňa 7. novembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/ a 2/ sa **p r i z n á v a** spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobcovi spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 1.525,52 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.525,52 Eur od 16.10.2018 do zaplatenia. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že žalobca je právnickou osobou podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení ako samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky. Žalovaní sú vlastníkami rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parc. č. XXX/XX a zapísaného na LV č. XXX pre

k. ú. N. J. I., Q. N. nad l.. Žalobca vykonal v období rokov 2014 - 2017 vývoz splaškových vôd z kanalizácie K.. Náklady na vývoz splaškovej kanalizácie boli vyúčtované vlastníkom dotknutých nehnuteľností postupom podľa počtu osôb trvalo prihlásených k pobytu v týchto nehnuteľnostiach. Žalobca dňa 20.03.2018 zaslal žalovaným vyúčtovanie nákladov na vývoz kanalizácie, rozpísal a vysvetlil z akých údajov vychádzal pri výpočte nákladov a akým spôsobom dospel k výslednej sume 1.525,52 Eur.

1.3. Žalovaní nárok žalobcu neuhradili a v spore žiadali žalobu zamietnuť. Uvádzali, že z kolaudačného rozhodnutia z roku 2006 vyplýva, že ich rodinný dom je napojený na verejný vodovod a kanalizáciu a vzniesli námietku premlčania voči nárokom starším ako dva roky pred podaním žaloby na

súd, keďže je nárok uplatnený ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo zvyšku považovali žalobu za nedôvodnú z toho dôvodu, že rodinný dom bol a je napojený na kanalizáciu, a preto nie je dôvod platiť za vývoz splaškových vôd z tejto "kanalizácie". O konaní starostu týkajúceho sa tvrdeného vývozu splaškových vôd z kanalizácie nevedeli, toto konanie nikdy neodsúhlasili a z ich pozemku žalobca ani žiadne splaškové vody neodváža. Porušovanie povinností pri správe obecného majetku zo strany starostu, nemôže byť prenášané na žalovaných.

1.4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní boli napojení na neskolaudovanú "kanalizáciu" žalobcu, že splašky do nej vypúšťali a že za to nič neplatili. Takisto je nesporné to, že obec splašky vyviezla až po rozhodnutí Okresného úradu Trenčín.

1.5. Oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

1.6. Žalovaní sú obyvatelia žalobcu. Zároveň sú vlastníkami rodinného domu so súp. č. XXX v katastrálnom území N. J. I.. Ide o ulicu, na ktorej sa nachádza spolu 10 rodinných domov. Rodinný dom žalovaných bol postavený žalovanými a žalobca vydal na stavbu domu stavebné povolenie a následne aj kolaudačné rozhodnutie dňa 08.12.2016. Podľa kolaudačného rozhodnutia žalobcu stavba obsahuje aj prípojku kanalizácie. V konaní tiež nebolo sporné, že pozemok, na ktorom žalovaní postavili svoj dom, bol kúpený od žalobcu a rovnako tak žalobca nerozporoval tvrdenie žalovaných, že predmetom kúpy bol pozemok aj s deklarovnou prípojkou kanalizácie.

1.7. Od februára 2014 do decembra 2017 žalobca vyvážal splaškovú vodu z kanalizácie (žumpy) v časti K., do ktorej boli napojení aj žalovaní, pričom celkovo za tieto vývozy zaplatil žalobca sumu 12.444,08 Eur.

1.8. Okresný úrad Trenčín vydal dňa 09.04.2015 Rozhodnutie č: OU-TN-OSZP3-2015/007837-005 TPJ, ktorým uložil žalobcovi ako stavebníkovi stavby "Kanalizácia na pozemku a pozemku p. č. XXX, XXX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X v k.ú. N. J. I.": zabezpečiť likvidáciu splaškových odpadových vôd z tejto kanalizácie vhodným spôsobom a predložiť návrh konkrétneho riešenia likvidácie odpadových vôd z dlhodobého hľadiska. V tomto rozhodnutí sa v jeho odôvodnení konštatuje okrem iného aj to, že Okresný úrad Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie vykonal dňa 05.12.2014 štátny vodoochranný dozor u stavebníka, ktorým je obec N. nad I., v súlade s § 66 vodného zákona a zákonom o kontrole v štátnej správe, na stavbe kanalizácie. Vykonanie štátneho vodoochranného dozoru vyplynulo zo šetrenia podnetu zo dňa 18.06.2014, ktorý upozornil Okresný úrad Trenčín, odbor starostlivosti o životné prostredie na vypúšťanie odpadových vôd z 9 rodinných domov na ulici" J. v N. J. I. do nedokončenej kanalizácie. Vykonaným dozorom boli zistené nedostatky, preto okresný úrad zahájil dňa 25.02.2015 konanie vo veci uloženia nápravných opatrení podľa § 66 ods. 5 vodného zákona stavebníkovi, obci N. nad I.. Konanie sa uskutočnilo dňa 18.03.2015. Vykonaným štátnym vodoochranným dohľadom sa zistilo, že obec N. nad I. užíva stavbu kanalizácie bez stavebného a kolaudačného povolenia. V obci nie je vybudovaná čistiareň odpadových vôd, a teda ani nie je možné kanalizáciu dodatočne povoliť a užívať. Na kanalizáciu bolo napojených minimálne 9 rodinných domov nového stavebného obvodu k. ú. N. J. I., ktoré boli napájané postupne v rokoch 2003-2009. Do 14.02.2014 neboli splaškové odpadové vody z kanalizácie vyvážané. Kanalizácia, nebola zabezpečená proti úniku odpadových vôd, ani vodotesne ukončená, ani zaústená do čistiarne odpadových vôd s primeraným čistením, resp. vodotesnou žumpou, teda dochádza k ohrozeniu akosti podzemných vôd.

1.9. Predložená tiež bola správa Okresného úradu Trenčín, odboru starostlivosti o životné prostredie z 29.07.2014, kde sa tiež uvádza, že stavba kanalizácie je užívaná bez povolenia, nemá zabezpečenú likvidáciu vôd primeraným spôsobom, odpadové vody sa vypúšťajú do vsaku bez predchádzajúceho prečistenia, čo je v rozpore so zákonom.

1.10. Okresný úrad Trenčín vydal dňa 09.11.2015 Rozhodnutie č: OU-TN-OSZP3-2015/012756-012 TPJ, ktorým uložil žalobcovi pokutu 8.000 Eur za spáchaný správny delikt - užívanie časti stavby verejnej kanalizácie, od roku 2006 po súčasnosť bez kolaudačného povolenia. V tomto rozhodnutí sa v jeho

odôvodnení konštatuje okrem iného aj to, že dôkazom toho, že obec je vlastníkom stavby, je prehlásenie starostu obce vyplývajúce

z predchádzajúcich šetrení a zápisníc z týchto šetrení, predložený zápis o odovzdaní a prevzatí časti stavby zo dňa 30.09.2003 i záznamy zo stavebného denníka. Celková dĺžka kanalizácie zistená odborným odhadom počas obhliadky je 450 m. Starosta obce, p. M. E. potvrdil, že na kanalizáciu je napojených 9 rodinných domov nového stavebného obvodu

k. ú. N. J. I., ktoré boli domy napájané podľa vyjadrenia starostu obce postupne od roku 2003 až 2009. Kanalizácia nie je ukončená čistiarňou odpadových vôd, žumpou ani vodotesne zabezpečená. Protokol zo štátneho vodoochranného dozoru bol odsúhlasený

a podpísaný starostom obce dňa 17.12.2014, zároveň boli uložené vedúcemu kontrolovaného subjektu tam uvedené opatrenia. Opatrenia týkajúce sa zabezpečenia likvidácie splaškových odpadových vôd vhodným spôsobom, ktorým sa dosiahne rovnaká úroveň ochrany vôd ako pri odvádzaní týchto vôd verejnou kanalizáciou neboli Obcou N. nad I. prijaté. Ďalej sa v rozhodnutí konštatuje, že Obec N. nad I. užíva kanalizáciu od roku 2006 bez kolaudačného povolenia, bez zabezpečenia primeraného čistenia odpadových vôd, alebo zabezpečenia jej vodotesnosti, čo bolo správnym orgánom jednoznačne zistené počas šetrenia podnetu dňa 08.07.2014 a pri štátnom vodoochrannom dohľade 05.12.2014 preukázané. Stavba bola zrealizovaná bez stavebného povolenia. Starosta obce sa k užívaniu kanalizácie na konaní priznal, rodinný dom F. Z. bol na kanalizáciu napojený s jeho súhlasom. Dôkazom tohto, že stavba je užívaná sú okrem iného predložené doklady o vývoze odpadových vôd z kanalizácie zo dňa 14.02.2014, 07.04.2014, 08.05.2014, 30.05.2014. Na ústnom pojednávaní dňa 08.07.2014 starosta obce uviedol, že do termínu 11.07.2014 zabezpečí kanalizáciu tak, aby bola vodotesná, zazátkuje a odpadové vody akumulované

v kanalizácii bude pravidelne vyvážať. Ku dňu prerokovania správneho deliktu 05.11.2015 doklad o vodotesnosti kanalizácie nepredložil, toto opatrenie nesplnil. Bolo konštatované, že bol ohrozený verejný záujem z hľadiska ochrany životného prostredia a zdravia osôb. Tento stav pretrváva. Pri ukladaní sankčného postihu orgán štátnej vodnej správy prihliadal na skutočnosti za akých bol správny delikt spáchaný. Správny orgán vzal do úvahy, že rodinné domy boli napájané na kanalizáciu s vedomím i súhlasom starostu obce, ktorý zároveň zastupoval i stavebný úrad. Toto konanie bolo účelové a neuvážené. Kanalizácia účelovo odvádzala len odpadové vody z nového stavebného obvodu i napriek skutočnosti, že je vedená husto osídleným, zastavaným územím obce. Tento stav pretrváva od roku 2006, rodinné domy nového stavebného obvodu boli postupne na kanalizáciu napájané, kolaudované do roku 2009. Stavebník o tejto skutočnosti vedel, neprijal potrebné opatrenia. Vedel, že kanalizácia nie je skolaudovaná, odpadové vody odvádzané kanalizáciou nemajú zabezpečené primerané čistenie. Konanie stavebníka a zároveň stavebného úradu bolo nelogické a bez opory

v zákone. Týmto neuváženým konaním boli ohrození obyvatelia ostatnej časti obce. Obec N. nad I. svojim prístupom k riešeniu danej situácie a odstráneniu zistených nedostatkov nebola orgánu štátnej vodnej správy nápomocná, nereagovala na výzvu vykonať štátny stavebný dohľad na stavbách jednotlivých rodinných domov. Doklady potrebné

k posúdeniu riešenej veci požadované orgánom štátnej vodnej správy predkladala na opakované výzvy, čím sťažovala priebeh jednotlivých konaní, a tým sa predlžovalo riešenie problému.

1.11. Súd prvej inštancie mal preukázané, že až rozhodnutím Okresného úradu Trenčín zo dňa 05.06.2019 bola dodatočne povolená líniová vodná stavba - N. nad I. - splašková kanalizácia a bolo povolené užívanie tejto stavby, kde ako stavebník vystupuje žalobca. Účastníkmi konania bolo celkom 69 subjektov. Medzi žalovanými ako producentmi a Regionálnou vodárenskou spoločnosťou Vlára - Váh, s.r.o. ako dodávateľom, bola s účinnosťou od 02.09.2019 uzatvorená zmluva o odvádzaní odpadových vôd na odbernom mieste N. nad I.. XXX.

1.12. Žalobca vyzval žalovaných na úhradu nákladov za vývoz splaškových vôd listom zo dňa 20.03.2018, kde tieto náklady vyčíslil na sumu 1.525,52 Eur za roky 2014-2017. Následne ich vyzval aj opakovane listom zo dňa 27.09.2018. Z predsúdnej komunikácie žalobcu a žalovaných (listy žalovaných z 08.10.2018 a 09.10.2018) vyplýva, že žalovaní nárok neuznávali a okrem toho poukazovali aj na zmätočnosť, keď vo výzvach žalobcu sa uvádza ako suma k zaplateniu 1.525,52 Eur a tiež suma 1.363,44 Eur.

1.13. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovení § 3 ods. 1,

§ 451 ods. 1, ods. 2, § 454, § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku, keď predovšetkým nemal za preukázanú existenciu vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných a okrem toho žalobcom uplatnené právo označil za rozporné s dobrými mravmi a so zásadou, že z protiprávneho konania nemôže vzísť právo. Stotožnil sa s obranou žalovaných, že v správnom konaní bola žalobcovi uložená povinnosť zlikvidovať a odviešť splašky z kanalizácie v jeho vlastníctve, preto sa nemôže jednať o plnenie za žalovaných. Ak teda túto povinnosť mal žalobca

a splnenie tejto povinnosti bola mu uložená rozhodnutím, nie je zrejmé, na základe akej konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia sa mali žalovaní bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu. V tomto ohľade podľa názoru súdu neobstojí ani argumentácia žalobcu prezentovaná na pojednávaní, že pre tento účel treba rozlišovať obdobie do roku 2014 a žalované obdobie rokov 2014 - 2017, kedy už bola stavba kanalizácie v poriadku. Predmetné stavebné teleso nebolo ani v rokoch 2014 - 2017 verejnou kanalizáciou, ale

v praktickej rovine bola žumpou, ktorá patrí žalobcovi a on zodpovedal za jej stav

a vyprázdňovanie. Teda ak ju žalobca i v týchto rokoch vyprázdňoval, a to aj bez ohľadu na správnym orgánom uloženú povinnosť, vyprázdňoval vlastnú žumpu a nie žumpu žalovaných. Ak od žalovaných nepožadoval žiadne plnenie za odvádzanie ich splaškov, je to jeho slobodné rozhodnutie, resp. to nasvedčuje pravdivosti tvrdenia žalovaných, že so žalobcom boli takto od počiatku dohodnutí. Nemôže tak byť naplnená skutková podstata bezdôvodného obohatenia plnenia za žalovaných. Uvedenému záveru o tom, že žalobca za žalovaných neuhrádzal žiadne výdavky, ktoré by mali znášať žalovaní, keď od nich dlhodobo nepožadoval za odvádzanie odpadových vôd žiadne plnenia, svedčí aj tá skutočnosť, že až do problému so splaškami (teda do februára 2014) žalovaní za odvádzanie splaškov zo svojej domácnosti žalobcovi nič neplatili.

1.14. Súd prvej inštancie uzavrel, že neboli splnené ani predpoklady nároku na náhradu škody pre porušenie povinností žalovaných podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak za porušenie povinnosti, ktorou mala byť spôsobená žalobcovi škoda, žalobca považuje opakovane ním v konaní deklarované porušenie povinností žalovaných ako producentov likvidovať splaškové vody určeným spôsobom a porušenie povinnosti uzavrieť zmluvu

o pripojení sa na verejnú kanalizáciu, táto argumentácia neobstojí. Predmetná stavba, dá sa povedať len kvázi kanalizácia, totiž nebola riadnou verejnou kanalizáciou v zmysle zákona

č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách. Jednalo sa o "čiernu stavbu". Porušenie uvedenej povinnosti zakotvenej v zákone č. 442/2002 Z.z., preto podľa názoru súdu nemožno konštatovať, pretože na takúto "kvázi kanalizáciu" uvedený zákon nedolieha.

1.15. Súd prvej inštancie ako ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby uviedol aj to, že uplatnené právo žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zásadou, že z protiprávneho konania nevzniká právo ("lus ex iniuria non orfitur"), ktorej podstatou je fakt, že na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, nemožno zakladať iné práva. Rozpor s dobrými mravmi videl v tom, že žalobca vytvoril vlastným konaním protiprávny stav, ktorého výsledkom bolo znečistenie a ohrozenie podzemných vôd. Toto konanie žalobcu bolo nepochybne vedomé, navyše dlhodobé, na riešenie ktorého žalobca pristúpil až po tom, čo na protiprávne konanie upozornil príslušné správne orgány jeden z obyvateľov obce svojím podnetom. V rozhodnutí správneho orgánu zo dňa 09.11.2015 sa tiež uvádza nedostatok súčinnosti žalobcu pri riešení problému, sťažovanie postupu v konaní zo strany žalobcu, čím sa riešenie problémov z dôvodov na strane žalobcu predlžovalo. Takisto žalobcovi

v správnom konaní v odôvodnení svojho rozhodnutia vytkol, že opatrenia týkajúce sa zabezpečenia likvidácie splaškových odpadových vôd vhodným spôsobom, ktorým sa dosiahne rovnaká úroveň ochrany vôd ako pri odvádzaní týchto vôd verejnou kanalizáciou, neboli prijaté. Žalobca vybudoval a užíval stavbu tejto kvázi kanalizácie bez stavebného

a kolaudačného povolenia. Vediac, aký je reálny stav žalobca ako stavebný orgán skolaudoval minimálne 9 rodinných domov, ktoré odvádzali odpadové vody do takto vybudovanej čiernej stavby - kvázi kanalizácie. Až do februára 2014, kedy problém "prepukol", neboli splaškové odpadové vody z tohto telesa vyvážané, pričom táto kanalizácia, nebola zabezpečená proti úniku odpadových vôd, nebola vodotesne ukončená, ani zaústená do čistiarne odpadových vôd s primeraným čistením, resp. vodotesnou žumpou. Bol ohrozený verejný záujem

z hľadiska ochrany životného prostredia a zdravia osôb, čo konštatoval správny orgán. Správny orgán vyhodnotil konanie starostu žalobcu, keď boli domy napájané na kanalizáciu

s jeho vedomím, ako účelové a neuvážené. Vedel, že kanalizácia nie je skolaudovaná, odpadové vody odvádzané kanalizáciou nemajú zabezpečené primerané čistenie. Konanie stavebníka a zároveň stavebného úradu bolo nelogické a bez opory v zákone.

1.16. Žalobca za takéhoto stavu, ktorý sám zapríčinil, žiada od žalovaných (ale aj iných obyvateľov obce, nakoľko prvoinštančnému súdu boli známe viaceré skutkovo prakticky totožné konania vedené na tunajšom súde) úhradu nákladov, ktoré mu vznikli. Žalobca touto žalobou sanuje následok svojho vlastného protiprávneho konania tak, že sa snaží ťarchu nákladov vynaložených v súvislosti s vlastným porušovaním zákona, preniesť na obyvateľov obce, je nutné v kontexte vyššie opísaného reálneho stavu hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, nepoživajúce právnu ochranu, ako aj konanie v rozpore so zásadou, že z protiprávneho konania (bezprávia) nevzniká právo (nárok, ktorý by bolo možné hodnotiť ako zákonný nárok, nárok po práve).

1.17. Súd prvej inštancie spochybnil aj samotnú výšku žalovanej sumy a to nielen preto, že sami žalovaní poukazovali na to, že aj pred podaním žaloby boli vyzývaní za totožné obdobie raz na úhradu sumy 1.525,52 Eur a raz na zaplatenie sumy 1.363,44 Eur. Vyslovil názor, že nemožno stotožňovať plnenie žalobcu inej osobe, s výškou bezdôvodného obohatenia žalovaných. Pri takejto logike by akékoľvek plnenie, ktoré by žalobca poskytol tretej osobe (nech by sa jednalo o akúkoľvek sumu) zodpovedalo výške bezdôvodného obohatenia žalovaných za vývoz ich splaškov, čo je záver zjavne nesprávny. Nehovoriac už o tom, že bolo sporné aj to, koľko domácností v skutočnosti bolo do kvázi kanalizácie pripojených

a koľkí do nej aj reálne odvádzali svoje splašky, keď sám žalobca v konaní najskôr poukazoval na to, že sa rozpočítavali náklady medzi 10 domov (z toho 3 zelené a 7 oranžových vyznačených na mapke z č.l. 80), súčasne tiež poukazoval na to, že v zmysle správy z prešetrenia podnetu z 29.07.2014 bolo pripojených 9 domov, pričom v rozhodnutí zo dňa 09.04.2015 sa uvádza, že domov malo byť minimálne 9 (teda nekonštatovalo sa

s istotou 9 domov ako konečný počet), sám starosta v záverečnej reči uvádzal, že prípojok na túto kvázi kanalizáciu bolo celkovo vlastne 11. Teda žalobca hodnoverne nekvantifikoval množstvo splaškov, ktoré odvedli do jeho žumpy práve žalovaní a aké náklady na odvoz práve nimi vyprodukovaných splaškov boli aj uhradené. Ak žalobca sám vytvoril stav, že nie je merateľné množstvo vypúšťaných splaškov jednotlivými domácnosťami do jeho žumpy (žalobca ako stavebný úrad vydal kolaudačné rozhodnutie k postaveným nehnuteľnostiam

a ako predávajúci pozemkov pod domami vytvoril kanalizačnú prípojku na prevádzanom pozemku žalovaných), táto okolnosť musí ísť na jeho vrub. Z obsahu rozhodnutia o uložení sankcie z 09.11.2015 vyplýva, že celková dĺžka kanalizácie zistená odborným odhadom počas obhliadky orgánom štátnej ochrany vôd je 450 m, aj z predloženej mapky na č.l. 61 vyplýva, že ulica, na ktorej bývajú žalovaní, tvorí len menšiu časť z celkovej dĺžky tejto kanalizácie, keď jej dlhšia časť vedie cez iné husto zastavané územie, čo sa tiež uvádza aj

v rozhodnutí o uložení sankcie zo dňa 09.11.2015, a teda aj takáto skutočnosť spochybňuje rozsah domácností pripojených na predmetnú stavbu vypúšťajúcich svoje splašky do nej, čo

v konečnom dôsledku má vplyv na ustálenie množstva splaškov produkovaných žalovanými, od množstva ktorých (ale to len ak by súd uznal základ nároku za dôvodný) by sa odvíjala výška sumy, ktorí by boli povinní žalobcovi plniť.

1.18. Vo vzťahu k výške uplatneného nároku nad rámec uvedeného zároveň konštatoval, že žalovaní od počiatku konania spochybňovali nielen samotný základ nároku, ale aj jeho výšku a to, že nebolo nijako preukázané, aké sumy žalobca za účelom vývozu splaškových vôd

a kedy zaplatil a či ich aj skutočne vynaložil. Za účelom preukázania výšky nároku žalobca k žalobe (a prakticky až do konania pojednávania) nepredložil nič iné, ako len vytvorenú tabuľku s rozpisom faktúr, ktorú žalovaní spochybňovali a výzvy na úhradu adresované žalovaným pred podaním žaloby. Až v rámci prednesu na pojednávaní žalobca predložil súbor listín (žurnalizované na č.l. 81 až 150) - faktúry a zoznam došlých faktúr, ktoré majú preukazovať výšku uplatneného nároku, urobil tak teda prvýkrát až na pojednávaní. Bol pritom poučený vo výzve na č.l. 44 zo dňa 04.02.2019, že strany sú povinné uplatniť v konaní včas prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a na tie, ktoré nebudú uplatnené včas, súd nemusí prihliadnuť a tiež bol poučený o tom čo znamená, že prostriedky procesného útoku a obrany nie sú uplatnené včas. Žalobca teda bol poučený o zásade sudcovskej koncentrácie konania. Napriek vyššie uvedenému poučeniu, žalobca predložil dôkazy, ktorými by preukazoval výšku

tvrdeného bezdôvodného obohatenia, až na pojednávaní. Nejednalo sa pritom len o jednu listinu, ale o 70 strán listín, pričom žalobcovi nič v tomto konaní nebránilo, aby tieto dôkazné prostriedky predložil či už spolu so žalobou, alebo

v rámci svojich písomných vyjadrení adresovaných súdu pred pojednávaním tak, aby súd i protistrana boli s týmito listinami už na pojednávaní oboznámení v rámci prípravy naň, najmä pokiaľ to, že žalobcovia spochybňujú výšku nároku bolo žalobcovi od počiatku známe a nešlo o takú skutočnosť, ktorá by prvýkrát odznela až na pojednávaní a na ktorú by nemohol skôr reagovať. Súd prvej inštancie vo vzťahu k takto žalobcom produkovaným dôkazom konštatoval, že uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, keď na tieto dodatočne prvýkrát až na pojednávaní predložené listiny neprihliadol, nakoľko, by si to vyžadovalo odročenie pojednávania za tým účelom, aby tieto listiny boli doručené protistrane na oboznámenie či prípadné vyjadrenie sa k nim (žalobca ich na pojednávaní predložil navyše len v jednom vyhotovení do spisu) a aby aj súd sa s týmito listinami a ich relevanciou pre ďalší postup v konaní, mohol oboznámiť. Súd prvej inštancie ich nevykonal uplatňujúc zásadu sudcovskej koncentrácie konania, dôkaz týmito listinami, ako aj z dôvodu, že nebol daný ani základ nároku a dokazovanie by bolo nadbytočné.

1.19. Súd prvej inštancie z dôvodov vyššie uvedených žalobu ako nedôvodnú zamietol a nezaoberal sa vznesenou námietkou premlčania uplatneného práva.

1.20. Súd prvej inštancie nevykonal ďalšie navrhované dôkazy, a síce žalobcom navrhovaný výsluch starostu žalobcu (ktorý sa na pojednávaní v rámci svojho prednesu síce vyjadril, ale jeho podrobný výsluch realizovaný nebol), nakoľko tento sa mal v zmysle návrhu na vykonanie dôkazu vyjadriť k spôsobu stanovenia nákladov a ich rozúčtovania. Tento dôkaz sa tak dotýkal len zdôvodnenia výšky nákladov, čo pre neexistenciu základu, nebolo nutné zisťovať. Rovnako tak nadbytočné bolo vypočítanie bližšie neidentifikovaného svedka - osoby zabezpečujúcej vývoz splaškov, ktorá sa mala vyjadriť k frekvencii vývozu splaškov, keďže jeho výpoveď k tejto skutočnosti by vzhľadom na absenciu základu nároku bola nadbytočná, nehospodárna a iný výsledok v spore by i tak neprinesla.

1.21. Nakoľko žalovaní boli v konaní úspešní v plnom rozsahu, tým, že žaloba bola zamietnutá, majú voči plne neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, a preto im súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Napadnutý rozsudok označil za nesprávny, založený na nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe § 389 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.2. Dôvodil, že súd prvej inštancie v bode 8. rozsudku správne konštatuje nesporné okolnosti v konaní, a teda, že je nesporné, že žalovaní boli napojení na "kanalizáciu" žalobcu, že splašky do nej vypúšťali a že za to nič neplatili. Takisto je nesporné to, že obec (žalobca) splašky vyviezla až po rozhodnutí Okresného úradu Trenčín. Žalobu napriek tomu zamietol. Za daného nesporného skutkového a právneho stavu je potom zamietnutie žaloby predčasným rozhodnutím. Bolo preukázané, že žalobca bol vlastníkom kanalizácie, ktorá sa po tzv. zablendovaní mohla využívať ako žumpa. Žalovaní bez akéhokoľvek právneho titulu vypúšťali do tejto žumpy svoje splašky a nútili tým žalobcu, ako vlastníka žumpy, tento stav sanovať nákladným vývozom tejto žumpy. V danom prípade, je úplne nerozhodné, že sa malo jednáť v tejto dobe o "čiernu stavbu". Ani táto skutočnosť nezabránila žalovaným v tom, aby pokračovali vo vypúšťaní splaškov do tejto, podľa nich čiernej, stavby, a tým opakovane nútili žalobcu vyvážať túto žumpu, aby zabránil jej vytekaniu a aby naplnil rozhodnutie správneho orgánu, ktorý mu nariadil splašky z tejto kanalizácie likvidovať predpísaným spôsobom. Žalobca tieto splašky predpísaným spôsobom likvidoval a hradil tomu zodpovedajúce náklady. Nejednalo sa však o vlastné splašky žalobcu, a to je podstatná okolnosť, ktorú si súd prvej inštancie dostatočne neuvedomil. To, že štátny orgán nariadil v konečnom dôsledku žalobcovi ako vlastníkovi stavby likvidovať splašky nachádzajúce sa na tejto stavbe a zabrániť tak ich unikaniu z tejto stavby do okolia, samo o sebe neznamená, že žalovaní mohli bez akýchkoľvek nákladov a právneho titulu zadarmo vylievať svoje splašky do tejto stavby. V tomto smere absolútne neobstojí argumentácia súdu prvej inštancie v tom smere, že žalobca zavinil daný stav, a preto nemá právo na náhradu nákladov za vývoz týchto splaškov

z jeho stavby. Žalovaní nemali bez dohody so žalobcom vypúšťať splašky do jeho stavby. Žalobca po kontrole štátneho orgánu ochrany životného prostredia urobil protopatrenia, aby splašky neunikali do okolia. Okrem toho, podľa právnej úpravy prevedenej zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v spojení so zákonom č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach platí, že za splaškovú vodu a jej likvidáciu zodpovedá jej producent. Tento je zároveň povinný uzatvoriť zmluvu

o pripojení sa na verejnú kanalizáciu alebo je povinný predložiť povolenie príslušného orgánu štátnej vodnej správy na iný spôsob nakladania s odpadovými vodami (viď napr. § 23 od. 2 zák. č. 442/2002 Z. z. a § 25 ods. 3 písm a) zák. č. 442/2002 Z. z.). V opačnom prípade sa dopúšťa neoprávneného vypúšťania odpadových vôd. Žalovaní nemali so žalobcom uzavretú žiadnu zmluvu ani nemali povolenie orgánu štátnej vodnej správy na iný spôsob nakladania

s odpadovými vodami. Žalovaní tak neoprávnenne vypúšťali odpadové vody do žumpy žalobcu, s čím žalobcoví vznikli dodatočné náklady, a teda základ nároku žalobcu na náhradu takto vzniknutých nákladov je nepochybne daný. Argument súdu prvej inštancie v tom smere, že žalobca vyprázdňoval vlastnú žumpu, a preto mu náhrada nákladov za vyprázdňovanie nepatrí, tiež neobstojí. Žalobca síce vyprázdňoval vlastnú žumpu, ale bol do nútený túto činnosť robiť, pretože túto žumpu nezákonným spôsobom bez dohody so žalobcom plnili svojimi splaškami práve žalovaní. Vzhľadom na súdom prvej inštancie nevykonané avšak žalobcom navrhnuté dokazovanie, považoval žalobca úvahy súdu prvej inštancie

o primeranosti alebo neprimeranosti účtovaných nákladov absolútne predčasné. Žalobca žiadal v konaní vypočuť ako svedka osobu, ktorá osobne vykonávala vývoz tejto žumpy, a ktorá nielen účtovala náklady za vývoz žumpy a vie sa teda zodpovedne vyjadriť k ich primeranosti. Táto osoba sa vie tiež vyjadriť k tomu, kto bol alebo nebol napojený na túto kanalizáciu, nakoľko táto osoba kanalizáciu aj čistila a bol robený aj kamerový prieskum kanalizácie, za účelom, či nedochádza k presakovaniu do prostredia. Súdom prvej inštancie však takýto dôkaz nevykonali, napriek tomu, že svoje závery oprel tvrdenia žalovaných, ktoré žalovaní ničím nepreukázali.

3.1. Žalovaní 1/, 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

3.2. Namietali tvrdenia žalobcu o tom, že mali záujem sa bezdôvodne obohatiť. Ak žalobca uvádza, že na strane žalovaných dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu „počas celých rokov“ tým, že neplatili za likvidáciu splaškov, takéto tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko je nesporné, že za obdobie až do roku 2014-15 k žiadnej likvidácii splaškov nedochádzalo zo strany žalobcu. Nie je taktiež pravdivé tvrdenie, že by sa žalovaní spoliehali na to, že likvidáciu splaškov zabezpečí niekto iný. Žalobca sa svojim vyjadreniami opakovane snaží navodiť dojem, že žalovaní ako keby nemali záujem uhrádzať náklady na likvidáciu splaškov, alebo sa úmyselne vyhýbali hradeniu nákladov na ich likvidáciu, pričom je evidentné, že tomu tak nie je. Ako žalovaní opakovane v konaní tvrdili, akonáhle bolo zistené, že kanalizácia nie je funkčná, resp. žalobca hoci si je vedomý toho, že uvedené teleso kanalizácie nie je zablendované a splašky z rodinných domov vytekajú do okolia, mali záujem uvedenú situáciu riešiť a to tým, že si vybudujú vlastnú žumpu. Štatutárny zástupca žalobcu však uviedol, že žalobca bude tieto náklady na likvidáciu znášať v plnom rozsahu. Uvedená skutočnosť bola celkom nepochybne preukázaná výpoveďami svedkov v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín, č.k. 21Csp/151/2018, ktoré konanie je v zásade skutkovo i právne totožné s týmto konaním.

3.3. Žalobca si svojimi tvrdeniami protirečí, kedy na jednej strane uvádza, že žalovaní mali uzatvoriť zmluvu o pripojení (vyjadrenie žalobcu zo dňa 15.02.2019) na druhej strane uvádza, že žalovaní mali uzatvoriť nepomenovanú zmluvu medzi ním a žalovanými. Práve toto tvrdenie len dokazuje to, že sám žalobca uznáva, že nešlo o funkčnú verejnú kanalizáciu, ale o nepovolenú, čiernu stavbu, ktorá nemala byť nikdy využívaná. Navyše žalovaným nie je zrejmé za aké obdobie mala byť podľa žalobcu takáto nepomenovaná zmluva uzatvorená, keďže do roku 2014 teleso tzv. kanalizácie nečistil, teda mu nevznikali žiadne náklady a v roku 2014 sa so žalovanými dohodol, že náklady na čistenie bude znášať obec - žalobca. Bol to žalobca, kto povolil užívanie rodinného domu žalobcov kolaudačným rozhodnutím. Žalovaní trvali na tom, že uplatnenie si nároku je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, v plnom rozsahu sa pridŕžovali tejto právnej argumentácie uvedenej v predošlých písomných vyjadreniach ako i prednesoch na pojednávaní. Žalobca snaží navodiť dojem, že sú to žalovaní kto konal protiprávne kedy údajne bez

dohody so žalobcom vypúšťali splašky do čiernej stavby vybudovanej bez povolenia žalobcom, že svojim konaním zaťažujú majetok žalobcu. Uvedené tvrdenia žalobcu sú nepochybne vytrhnuté z kontextu celej veci, kedy žalobca zrejme účelovo prehliada podstatnú skutočnosť a pôvodnú príčinu, ktorá spôsobila uvedený stav a to je fakt, že žalobca vydal stavebné povolenie pre žalovaných na vybudovanie rodinného domu a umožnil vydaným kolaudačným povolením užívanie rodinného domu, s ktorým je nepochybne spojená i produkcia splaškov. Nastal teda stav spôsobený výlučne konaním žalobcu, ktorý boli nútení žalovaní riešiť po tom ako sa dozvedeli, že stavba tzv. kanalizácie je nefunkčná, a to tým, že mali záujem vybudovať si vlastnú žumpu spolu s ostatnými vlastníkmi rodinných domov, ktorí boli v rovnakej situácii ako žalovaní v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu a v záujme riešenia uvedenej situácie sa obrátili v roku 2014 na žalobcu, ktorý však prisľúbil, že likvidácia splaškov bude realizovaná žalobcom na jeho náklady. Žalovaní popierajú, že by na ich strane došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Opätovne uvádzajú, že ak by sa i súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, nie je vôbec zrejmé, aká by bola výška údajného bezdôvodného obohatenia, túto žalobca nepreukázal, pričom ním zrealizované vyúčtovanie na podklade ním stanoveného kritéria nemôže obstať.

3.4. Žalobca nesie dôkazné bremeno v konaní, v ktorom sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia a teda v zmysle ustanovení CSP je povinný preukázať bez pochybností svoj nárok uplatnený žalobou, čo neurobil. Žalobcom predložené vyúčtovanie na základe ním stanovených kritérií žalovaní už skôr spochybnili ako nedostatočné a neprípustné. Nemožno stotožňovať nárok na zaplatenie určitej peňažnej sumy na základe dohodnutých kritérií v zmluve s bezdôvodným obohatením, u ktorého ide o skutočnú výšku bezdôvodného obohatenia.

4. Žalobca na vyjadrenie žalovaných písomne nereagoval.

5. Odvolací súd vec preskúmal podľa § 380 CSP v rozsahu odvolania podaného žalobcom a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. O odvolaní žalobcu rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože vo veci nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.

6. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne, v súlade so zásadami uvedenými v § 191 CSP, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti uvádza odvolací súd nasledovné.

7. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

8. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

9. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred

odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

11. Za podstatné odvolacie námietky odvolací súd považoval námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho procesného postupu prvoinštančného súdu spočívajúceho v tom, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď nevypočul navrhnutého svedka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je vnútorne rozporné, keď súd prvej inštancie najskôr ako nespornú okolnosť konštatoval (v odseku 8. odôvodnenia), že žalovaní boli napojení na kanalizáciu žalobcu, že splašky do nej vypúšťali a že žalobca splašky po rozhodnutí Okresného úradu Trenčín vyviezol, a následne žalobu zamietol dôvodiac tým, že žalobca zaviniel daný stav a preto nemá právo na náhradu nákladov za vývoz týchto splaškov z jeho stavby.

12. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane, a právnymi závermi na strane druhej. Súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd konštatuje, že všetky uvedené zákonné náležitosti napadnutý rozsudok spĺňa.

13. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zistenia, že žalobca vybudoval a užíval stavbu tzv. „kanalizácie“ bez stavebného a kolaudačného rozhodnutia a následne sám ako stavebný úrad vydal kolaudačné rozhodnutia k viacerým rodinným domom vrátane rodinného domu žalovaných 1/, 2/, ktoré boli napojené na tzv. „kanalizáciu“ žalobcu a odvádzali do nej splašky. Uvedené zistenia a skutočnosť, že žalobca, za ktorého konal jeho štatutárny zástupca - starosta M. E., umožnil odvádzanie odpadových vôd z rodinných domov skolaudovaných vrátane kanalizačnej pripojky do kanalizácie vybudovanej bez stavebného a kolaudačného povolenia, teda do tzv. „čiernej stavby“, nepochybne vyplynuli z rozhodnutia Okresného úradu Trenčín č. OU-TN-OSZP3-2015/012756-012TPJ, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 8.000 Eur za spáchaný správny delikt - užívanie časti stavby verejnej kanalizácie od roku 2006 po súčasnosť bez kolaudačného povolenia.

14. Medzi stranami nebol spor o tom, že by žalovaní 1/, 2/ spochybňovali napojenie na tzv. „kanalizáciu“ žalobcu a vypúšťanie odpadových vôd z ich rodinného domu do nej, alebo že by spochybňovali okolnosti

týkajúce sa vývozu splaškov z uvedenej tzv. „kanalizácie“ žalobcom na jeho účet po tom, čo Okresný úrad Trenčín vydal dňa 09.04.2015 rozhodnutie č. OU-TN-OSZP3-2015/007837-005 TPJ, ktorým bola žalobcovi ako stavebníkovi stavby „kanalizácie“ vybudovanej bez stavebného a kolaudačného povolenia uložená povinnosť zabezpečiť likvidáciu splaškových vôd z tejto kanalizácie a predložiť návrh konkrétneho riešenia likvidácie odpadových vôd z dlhodobého hľadiska. Pokiaľ teda žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonaním navrhnutý dôkaz výsluchom svedka - osoby, ktoré vývoz splaškov realizovala a v tomto vzhľadom porušenie jeho práva na spravodlivý proces, odvolací súd vyhodnotil tento odvolací dôvod uplatnený žalobcom ako neopodstatnený. Z odvolacích tvrdení žalobcu totiž nevyplývali žiadne relevantné skutočnosti vo vzťahu k posúdeniu stavby „kanalizácie“ žalobcu, napojenia rodinných domov na túto nepovolenú stavbu, vypúšťania odpadových vôd do nej, jej vývozu na základe rozhodnutia príslušného úradu a úhrady za jej vývoz. Tieto skutočnosti, ako to konštatoval aj súd prvej inštancie, totiž medzi stranami neboli sporné. Ak teda prvoinštančný súd na pojednávaní konanom dňa 07.11.2019 rozhodol, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní) a za potrebné nepovažoval vypočuť svedka realizujúceho vývoz žumpy, jeho postup bol plne v súlade s ust. § 195 ods. 1 CSP a nedošlo ním k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a to aj s dôrazom na právny dôvod zamietnutia žaloby. Nevykonanie dôkazov súd prvej inštancie podrobne a presvedčivo odôvodnil v bode 28. napadnutého rozsudku.

15. Súd prvej inštancie totiž založil svoje rozhodnutie predovšetkým na konštatovaní, že na strane žalovaných nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 a § 454 Obč. zák., lebo povinnosť zlikvidovať a odviezť odpadové vody mal žalobca z „kanalizácie“ v jeho vlastníctve, a teda ak ju vyprázdňoval, vyprázdňoval vlastnú kanalizáciu, pričom tvrdeniu žalovaných 1/, 2/ o tom, že na bezodplatnom vypúšťaní splaškov z ich rodinného domu prostredníctvom kanalizačnej prípojky do kanalizácie žalobcu boli dohodnutí, nasvedčuje skutočnosť, že až do februára 2014 žalovaní žalobcovi za odvoz splaškov neplatili a žalobca od nich žiadne plnenie za to obdobie nepožadoval. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru o rozpore uplatneného práva s dobrými mravmi, keď konštatoval, že protiprávneho konania žalobcu spočívajúceho vo výstavbe nepovolenej a neskolaudovanej kanalizácie, jej užívaní a vydaní kolaudačných rozhodnutí k rodinným domom napojeným na túto „čiernu stavbu“, nemôže vzísť právo žalobcu na úhradu nákladov za takéto užívanie nepovolenej „čiernej stavby“ kanalizácie. Odvolací súd sa tiež v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedených v bode 20. napadnutého rozsudku, že žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy z titulu náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák.

16. Odvolací súd zhodne so záverom prvoinštančného súdu zastáva názor, že z protiprávneho konania nemôže vzísť právo, a teda ak samotný žalobca vytvoril stav, keď rodinné domy (vrátane rodinného domu žalovaných 1/, 2/) boli napájané na kanalizáciu, ktorá nebola skolaudovaná a tieto rodinné domy žalobca v pozícii stavebného úradu následne skolaudoval vrátane kanalizačných prípojok (bez vybudovania vlastných žump) - logicky bez možnosti uzatvorenia zmlúv o pripojení nehnuteľnosti žalovaných na verejnú kanalizáciu v zmysle zák. č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách (keďže zmluvy o pripojení k „čiernej stavbe“ nebolo možné uzatvoriť), nemožno žalovaným uložiť povinnosť podieľať sa na úhrade nákladov, ktoré žalobcovi vznikli s jeho súhlasom, v dôsledku jeho vedomého a najmä protiprávneho konania. Vzhľadom na správnosť záveru prvoinštančného súdu o neexistencii vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných odvolací súd už neskúmal správnosť samotnej výšky tvrdeného bezdôvodného obohatenia, ani prípadné premlčanie tohto nároku, resp. jeho časti.

17. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalobcom uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/ priznal proti žalobcovi spoločne a nerozdielne nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % vzhľadom na plný úspech žalovaných v odvolacom konaní, s poukazom na následný postup súdu prvej inštancie zakotvený v ust. § 262 ods. 2 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).